

TÁC PHẨM

BÌNH KHANH

THI VAN

NGUYEN VAN NGOC

NGUYỄN VĂN NGỌC

11 năm tù cải tạo
Vượt biên tìm Tự Do năm 1988

34 NĂM NHÌN LẠI

TUESDAY, 28. APRIL 2009, 03:02:58

Sáng tác: Nguyễn Quốc Việt Hùng. THƠ

Tôi quì xuống đây chắp hai tay bái phục
Thương tiếc từng anh hùng trong Quân Lực Việt Nam

Một trang sử thật huy hoàng
Bằng những bàn tay của Nam thanh Nữ tú

Từ ngày ba mươi tháng tư
Lòng tôi luôn treo cờ rũ

Chờ lễ Thượng Kỳ ngay trung tâm Thủ Đô
Ngày quê hương sạch bóng cộng Hồ

Tự Do, Dân Chủ, Nhân Quyền
Sẽ trở về với Dân Tộc Việt.

KHÓC THƯƠNG AI

SUNDAY, 19. AUGUST 2007, 06:09:59

Đã bao lần, tôi rơi nước mắt
Đọc đi đọc lại bài viết của anh
Một nhân chứng sống
Viết ca tụng những anh hùng
Địa Phương Quân đồn Dakseang.

Chiều Pleiku, anh bay săn đuổi giặc
Yểm trợ quân bạn, một đồn nhỏ thật xa
Đang bị vây kiến giặc
Bu quanh dả man, tràn cướp chiếm
Nhưng đồn không kêu cứu
Chỉ yêu cầu, dội bom lên đầu giặc.

Người lính Địa Phương Quân
Đã anh dũng quên mình cho đất nước
Quyết chết chung cùng lũ giặc
Dạy cho chúng một bài học
Lịch sử Việt bốn ngàn năm.

Ngày các anh đi
Cũng là ngày, trang sử Việt viết tiếp
Bạch Đằng, Đống Đa, Quảng Trị, An Lộc
Bùng sáng dậy trong tim
Ngày nước Việt trên khắp mọi miền
Thắp lên ánh sáng Tự Do, đèn trời Dân Chủ.

Chiều Pleiku mây buồn che ấp ủ
Khóc thương ai
Khóc thương em bé, vừa mất cha
Khóc người góa phụ trẻ nơi quê nhà
Không một lời tiễn đưa
Không nắm mồ, không vòng hoa vĩnh biệt.

Tên các anh, Quân Sử đã ghi chép
Địa Phương Quân người hậu vệ chiến binh
Trang anh hùng, áo vải đất Lam Sơn
Các anh nằm xuống
Lời mời gọi, thế hệ trẻ đứng lên
Nối bước tiền nhân, làm nên lịch sử.

Nơi ngàn thu các anh yên ngủ
Gương anh hùng, luôn sáng mãi về sau
Tôi quì chào, Ý chí anh hào
Chiến sĩ Địa Phương Quân đồn Dakseang.

Vài lời thơ, tôi viết bằng nước mắt
Để nói lên, bao nỗi tiếc thương
Để ca tụng, gương sáng chói anh hùng
Người quân nhân trong quân lực Việt.

ĐỨNG TRƯỚC TƯỢNG ĐÀI CHIẾN SĨ TỰ DO

WEDNESDAY, 8. AUGUST 2007, 01:57:19

LOGO do HUY VÂN sáng tạo

Tôi nhìn Anh bằng hai dòng nước mắt
Tôi phục Anh trong khí phách hiên ngang
Tôi mến Anh qua nghĩa cử tiềm tàng
Một người con chính thống Việt Nam.

Tôi yêu Anh không phải mới bây giờ
Mà cả hằng ngàn năm trước
Được lưu truyền bằng dòng máu Việt
Bằng tinh thần bất khuất của ông cha.

Tim lòng tôi vang điệu khúc hoan ca
Khi nhìn quanh
Đồng thật đồng Cháu, Em, Anh, Chị
Cùng một lòng trong một cử chỉ
Thấp nén hương tạ ơn Chiến Sĩ Tự Do.

Đã bao lần lòng thấy xót xa
Môi thấm mặn bởi hai dòng lệ
Tiếng thổn thức của các chị đứng kề
Khăn đầm lệ trong tiếng khóc thương Anh.

Lòng uất hận quân cướp nước hôi tanh
Dày xéo Dân làng cất dâng đất Tổ
Tôi vô cùng xấu hổ
Mỗi khi Cộng Sản lợi dụng hai tiếng Việt Nam.

Âm dương tuy cách trở bạc ngàn
Nhưng Dân Tộc Việt luôn mãi ghi nhớ
Cạnh bên anh với rừng cò vàng đỏ
Con cháu sẽ mang về dựng lại trên Thủ Đô.

Và ngày đó trên mỗi ngôi mồ
Triệu triệu vòng hoa với muôn ngàn lời cầu chúc
Tôi quỳ xuống đây chấp hai tay bái phục
Thương tiếc từng anh hùng trong Quân Lực Việt Nam.

Một trang sử Việt thật huy hoàng
Bằng những bàn tay của Nam thanh Nữ tú
Từ ngày ba mươi lòng tôi luôn treo Cờ rủ
Chờ lễ thượng kỳ ngay trung tâm Thủ Đô.

Muôn vạn người
Vẫy tay chào trong tiếng hoan hô
Mừng nước Việt thoát ách Cộng nô
Ngày quê Mẹ thật sự
Tự Do, Nhân Quyền, Hạnh Phúc.

NIỀM TỰ HÀO

SATURDAY, 4. AUGUST 2007, 09:01:37

Em là gái, con cháu Trưng Triệu Vương
Anh là trai, chí cả Trần, Đinh, Nguyễn
Tung cánh bay cao khắp mọi miền
Đáp tiếng gọi hồn thiêng sông núi.

Áo thư sinh thơm mùi giấy mực
Tuổi thiên thần đẹp nhất đời trai
Vai ba lô khí phách anh tài
Đời quân ngũ khắp bốn vùng chiến thuật.

Tiếng quân reo muôn lời thúc dục
Gọi mời tuổi trẻ hiến dâng
Ngăn quân giặc chặn bước xâm lăng
Bảo vệ quê hương dựng cờ tổ quốc.

Trên chiến trường anh giữ từng tấc đất
Nơi hậu phương Em xoa dịu vết thương
Ôi đẹp sao màu áo trắng cứu thương
Truyền tin em chuyển mạch máu sống.

Dòng máu Việt anh hùng sống động
Quyết không chùng bước hướng tới tương lai
Việt Nam vững ánh sáng ngày mai
Ngày quê hương thay sắc.

Thời gian tình hình thật cấp bách
Sông núi mời gọi chí cả đời trai
Gươm thiêng bền chí miệt mài
Ngày trở về trong niềm vui bất tận.

BÀI THƠ KHÔNG TÊN

TUESDAY, 31. JULY 2007, 04:23:59

Thân tặng hương hồn cố Trung Tá Bùi văn Duy Tiểu Đoàn Trưởng TĐ 320/ĐPQ
Tiểu Khu Hậu Nghĩa và tất cả các Anh Hùng trong Quân Lực Việt Nam Cộng hòa

*Anh Xuân ơi !
Tại sao anh khóc
Khóc cho Duy
Hay khóc vì quê hương đã mất
Nỗi niềm nào nước mắt đổ thành mưa.*

*Tôi cũng không hơn anh
Khi nhắc tên những người lính trẻ
Những anh hùng đã nằm xuống
Vì chính nghĩa mẹ Việt Nam.*

*Âm dương tuy cách trở bạc ngàn
Nhưng thật sự các anh vẫn sống
Sống trong lịch sử
Sống trong lòng dân tộc.*

*Mời các anh về khi tượng đài hoàn tất
Sẽ bên nhau trong khói hương ngun ngút
Trong tình đồng hương nghĩa đồng bào
Xin chấp tay xin cúi đầu chào
Bao chiến sĩ anh hùng trong quân lực Việt.*

*Anh mỉm cười nơi ngàn thu yên giấc
Để màu cờ dân Việt mãi phất cao
Ngôn từ nào nói hết niềm thương tiếc
Chính các anh
Đã đem lại cuộc sống đẹp hôm nay
Mãi mãi sau này sử xanh truyền chép.*

*Chỉ làm trai không dễ tìm được cái chết
Chết vì tổ quốc hay chết trong bã lợi danh.*

*Bùi văn Duy nằm xuống như một đấng hùng anh
Đầu của anh quân đã man chặt đứt
Bằng mã tấu của bọn cướp giặc Hồ
Cả quê hương cùng thương tiếc.*

*Vài lời thơ tôi viết bằng nước mắt
Gởi về anh với tất cả nhớ thương
Bạn trẻ đang tiếp bước lên đường
Xin hẹn nhau một ngày không xa
Trên quê hương đoàn tụ.*

LÀM THÂN CON QUỐC

SATURDAY, 28. JULY 2007, 02:27:05

(Kính tặng hiền thê cố Trung Tá phi công Đặng Bình Minh đã ra đi tại trại tù K1 Tân Lập năm 1980, Tất cả các bạn tù không cầm được nước mắt khi chứng kiến Chị cắt tóc đắp mộ anh Minh)

Tóc xanh cắt đắp mộ chồng
Tim tôi đắm lệ, mình không là mình
Mồ anh chưa cọng cỏ xanh
Dưới ba tấc đất, cách ngàn đôi đường.

Chim bằng lướt gió ngàn phương
Sáng sẵn đuôi giặc, chiều bay đáp về
Tim em cay đắng tái tê
Anh đi vĩnh viễn, không về với em.

Đêm đêm sức giấc nhớ thềm
Nụ hôn chôn gói, tràn dâng ấm nồng
Bây giờ lẻ bóng phòng không
Hồn em tắt liệm, tuôn dòng lệ rơi.

Bể dâu sương gió dập nhồi
Xương tàn đất giặc, hồn khôn chứng về
Điều ngoa cạm bẫy tứ bề
Em nguyện giữ trọn, lời thề năm xưa.

Liều yếu giải nắng dầm mưa
Đàn con côi cút, Ba chưa thấy về
Từ nay khắp chốn hương quê
Làm thân con Quốc, cô thê khóc chàng.

LẠC LỐI VỀ

SATURDAY, 21. JUNE 2008, 03:39:52

Tôi về thăm Quê Hương
Như lạc vào rừng Phi Châu hoang dã
Cờ búa liềm cờ máu đỏ hồi tanh
Phố xa ngổn ngang tên đường xa lạ
Cuộc sống vội vã khốn khổ người dân
Bạo lực bao quanh công an cảnh sát
Người dân đói khát từng phút Tự Do
Những kẻ giàu to đảng viên cán bộ
Bần cùng khốn khổ đổ hết đầu dân.

Tôi về thăm Quê Hương
Như đến một đất nước xa lạ
Họ (VC) nhìn mình như khách ngoại nhân
Không thủ tục đầu tiên không nhập cảnh
Sài Gòn nóng cháy người bỗng trở nên lạnh
Lạnh tình người lạnh từ tên đầy tớ của dân
Dân mũi tẹt vì ai sống kiếp lưu vong
Chứ đâu phải mất râu mũi lỗ.

Tôi về thăm Quê Hương
Mới thấy rõ cộng sản cai trị dân
Xem dân Việt như phường nô lệ
Bóc lột đàn áp
Hơn cả Thực Dân giặc Tàu phương bắc
Buôn dân bán gái tơ làm tình nô lệ
Giải phóng sao
Dân Oan Khiếu kiện khắp nơi
Trù dập bắt giam người dân yêu nước.

Tôi về thăm Quê Hương
Sao niềm vui biến mất
Lòng quặn đau xót xa
Nhìn Quê Hương rách nát
Đất liền, Hải Đảo, Biển Đông
Đã mất dần trên bản đồ Tổ Quốc
Việt Cộng cắt đất dâng Tàu
Hoàng Sa Bản Gốc còn đâu nước mình.

TÌNH NGƯỜI NƠI XỨ LẠ

WEDNESDAY, 25. JULY 2007, 06:44:01

Ảnh: Maui beach

Con chim đại bàng khổng lồ (Boeing 747) nhẹ nhàng từ từ hạ cánh sau gần 5 giờ bay từ Phi trường Oakland đi Honolulu (9 giờ 30 đêm). Từ bên cánh trái dọc theo phi đạo nhìn xuyên qua cửa sổ nhỏ, tôi mục kích một đàn chim sất, màu xám xỉ trong tư thế gập gù, sẵn sàng cất cánh khi có bất cứ một biến động nào, vì đây là một phi trường quân sự (Hickam Air Force Base).

Qua một đêm nghỉ ngơi, sáng hôm sau ngày đầu tiên ra biển Kailua Beach hít thở không khí trong lành của Đại Dương, tôi có cảm giác như đang hít thở hương vị thơm tho ngọt ngào mùi sữa mẹ, từ quê nhà gởi xuyên qua Thái Bình Dương, mình có cảm giác như vừa sống lại trong vòng tay yêu thương của mẹ ngày nào.

City of Kailua nằm về hướng Bắc HONOLULU khoảng 30 phút xe. Biển Kailua có hình thể giống giống biển Nha Trang, với thảm cát trắng mịn màng mát chân khách bộ hành, được trải dài thành hình bán nguyệt từ Bắc xuống Nam, gần cuối bãi hơi cong cong về hướng Đông.

Dạo Kailua Beach hồi tưởng về biển Nha Trang năm nào. Mỗi mùa Phụng nở, là dịp các trú sinh Trường Taberd trở về với gia đình, hầu như mỗi sáng ngày nào, cùng với vài bạn học thường chạy bộ tập thể dục dọc biển Nha Trang, hít thở không khí trong lành từ biển cả đưa vào, cùng với các chú Còng dễ thương nhiều màu sắc đẹp mắt, suốt buổi tung tăng đùa giỡn với sóng cát, nhiều màn cút bắt thật lý thú, các chú Còng thật sáng mắt, nhanh như Sóc, khó bắt được, vừa phát hiện bọn tôi cách vài ba thước, các chú Còng đã ba chân bốn cẳng biến mất vào dưới làn sóng vỗ.

Không biết đến hôm nay, sau 32 năm với Mỹ từ Giải Phóng các chú Còng của năm xưa, có còn được tự do tung tăng vui đùa với thiên nhiên sóng cát, hay đã được chế độ ưu việt Xã Hội Chủ Nghĩa chiếu cố, giải phóng biến thành phân bắc để Đảng và Nhà nước mang đi bón cho các vườn rau Hợp Tác Xã mất rồi.

Ngoài cái vẻ đẹp thiên nhiên của biển Nha Trang, chúng ta cũng có thể chiêm ngưỡng những thân hình nõn nà với hai tòa tháp đôi nhọn cao vút, với đường cong tuyệt mỹ của các mỹ nhân, nằm tắm nắng cả Việt lẫn Tây phương, không hiểu vô tình hay cố ý, một số cô nàng mặc under wear trắng rất mỏng, để lộ nguyên hình một chùm rong biển khiêu gợi, ở tuổi học trò chúng tôi thấy mắc cỡ không dám nhìn, mãi về sau khi trưởng thành những anh bạn lớn tuổi hơn nói đó là dịp rửa mắt Free lý thú nhất.

Trở về với Kailua một thành phố biển rất hiền hòa lịch lãm, từ cá nhân con người đến không khí và phong cảnh, Aloha Kakaki aka (good morning how are you) đi đôi với những nụ cười rất Friendly luôn nở trên môi, đưa đến cho ta cái cảm giác như vừa gặp lại người thân sau bao ngày xa cách, ngay cả những chú chim rừng như Bò Câu cườm, Bò Câu đất, Sáo, chim Bạc Má, chim Chào Mào, rất dạn rất Friendly với người, tại các nhà hàng ăn lộ thiên, các chú chim rất tự nhiên lẩn quẩn tìm mồi ngay dưới chân bàn, có lúc thân mật hơn đậu xin ăn luôn trên bàn với thực khách, một chút giao hòa thanh bình hòa nhập trong cuộc sống thiên nhiên, đưa đến cho du khách thấy thoải mái trong tâm hồn.

Đôi ba ngày trong tuần dọc theo Kailua Beach, chúng tôi cũng gặp vài ba ông Lã Vọng ngồi ném câu chờ thời, hầu hết các Lã Vọng là người Original Hawaiian, để làm quen chúng tôi có hỏi xem họ có câu được cá không, Lã Vọng chào Aloha và cho biết thỉnh thoảng cũng caught vài ba con nặng từ 2 lb trở lên, nhưng thật sự chúng tôi chưa hân hạnh một lần thấy Lã Vọng câu được cá.

Ngoài Lã Vọng hầu như mỗi ngày chúng tôi đều gặp vài ba Nghệ Nhân người Ấn Độ, mang trống và sáo một mình ngồi độc tấu với những điệu nhạc ai oán, u buồn, náo nức như oán trách ai, vô tình hay cố ý gọi lại cho người nghe nỗi nhớ thương một quê hương bỏ lại bên kia bờ Đại Dương xa cách ngàn trùng.

Mỗi ngày trên Kailua Beach, chúng tôi thường gặp và chứng kiến một tình thần tự giác đáng mến phục đáng noi gương, có thể riêng rẽ từng người cũng có cả từng toán ba bốn người, người địa phương (Mỹ trắng) trên tay với bao nhựa trắng đi lượm từ mảnh kiến vụn đến những cây rác trôi tấp từ biển cả, chúng tôi cũng hòa mình vào công tác hữu ích này, loại rác rến này có thể vô tình làm đứt chân khách đi bộ trên biển, nhờ thế Kailua Beach lúc nào cũng trắng sạch mát chân an toàn cho khách dạo biển.

(Đây Nghe Sao Khác Từ Tên Đường), tất cả các tên đường của Hawaii đều mang bằng những thổ ngữ của Hawaii, khác hẳn những tên đường quen thuộc trong đất liền, như Kalaheo Ave., Oneawa Dr. và cái tên dài cả thước như tên của nhà vua tiên khởi của Hawaii KAMEHAMEHA, đây là lý do tôi từ chối không dùng xe riêng cho mình, sau gần 20 năm sống trên đất nước tạm dung, không biết mình là người Lucky hay Unlucky, tôi không biết sử dụng xe Bus, từ cách trả tiền và thậm tệ hơn nữa là order Stop Question. Luốt một trạm cuốc bộ từ 10 đến 15 phút và cũng có thể mất nửa giờ.

Nhờ đón xe Bus chúng tôi may mắn gặp một chị người Việt Nam, sau chuyến đầu tiên đi dạo Chinese Town trong đó có cả các quầy hàng do người Việt làm chủ, cá thịt trái cây rất tươi ngon, nhưng giá cả có lẽ đắt hơn California nhiều, chị bạn mời về nhà thăm chơi, tình cờ gặp thêm một cô bạn Share phòng là cháu gọi người bạn thân của tôi bằng Cậu, từ đó tôi đã may mắn hội ngộ với người bạn thân mà cũng là một chiến hữu trong thời chinh chiến sau 32 năm biệt tin.

Quả đất tròn ngày hội ngộ đầu tiên nỗi vui buồn xúc động thật khó tả bằng lời, tôi và nhà tôi đã được anh chị bạn (Lâm Thôn & Hương Lan) cùng với các cháu Hoa, Huệ, Vân và phu quân, hai người con trai Đông, Bình và hai cô Dâu luôn cả các cháu Nội, Ngoại của Anh Chị, với tấm lòng hiếu khách thật hiếm quý, Anh Chị tiếp chúng tôi bằng những bữa ăn thịnh soạn, thứ Hai Dìm Sấm thứ Tư, thứ Năm Phở Tô Châu, cuối tuần cơm thân mật hay Aloha Town nhà hàng Nhật Bản, toàn là những thực đơn ngon miệng ăn hoài không muốn đứng dậy, các cô con gái của anh chị luôn thay phiên nhau chọn đãi ăn tại các nhà hàng ngon nhất của Hawaii. Ngoài những bữa ăn ngon, tôi và nhà tôi còn nhận được những ánh mắt nụ cười kể cả từng cử chỉ lời ăn tiếng nói tâm tình chân thật và tha thiết thấm đậm vào tim.

Trong thời gian ngắn ngủi ở Hawaii hai người con trai Chinh, Khôi cô dâu Lệ và cặp vợ chồng người em trai Henry & Linh cũng bay qua thăm. Vàng bạc và bất cứ loại quý kim nào cũng không thể sánh bằng tình yêu thương ruột thịt của con người.

Trong số (Ngũ Long Công Chúa), Huệ, Vân và phu quân, Ân là người gần gũi với gia đình chúng tôi nhất, đặc biệt nhân ngày Fatherday tôi cũng nhận được vòng hoa tươi thật đẹp như thân sinh của Hoa, Huệ, Vân, Hương, Tiên, Đồng Bình. Tôi trộm nghĩ và thầm cảm ơn Thượng Đế Ngài đã ban cho loài người chúng con một trái Tim thật tuyệt vời, trái Tim tình đồng hương nghĩa đồng bào, một trái Tim Việt Nam.

Mây (Vân) ơi có về cho ta nhắn gởi
Ân tình này ghi khắc mãi trong tim.

Ân & Vân có một ngôi biệt thự thật đẹp nằm trên nửa chừng đồi, đứng trên lan can nhìn ra biển như bức tranh tuyệt tác của thiên nhiên, tàu thuyền sóng nước và du khách tắm biển tạo thành một tác phẩm sống động, trước cảnh thanh bình vui đẹp của xứ người, lòng mình thấy xót xa khi tưởng nhớ về quê hương yêu dấu bên kia bờ Thái Bình Dương, với 83 triệu đồng bào ruột thịt chưa có một ngày được hít thở không khí thật sự Tự Do, sau gần 33 năm gọi là (Giải Phóng) Nhân Quyền bị bóp chết, con cháu của hai bà Trưng bà Triệu mới 13, 15 tuổi đã được đảng và nhà nước chiếu cố đem gả bán cho Campuchia, Trung Quốc, Đại Hàn, Đài Loan làm nô lệ tình dục, hậu duệ của Quang Trung, Nguyễn Huệ cũng được đảng và nhà nước Xã Hội Chủ Nghĩa quan tâm đầy đi khắp năm châu bốn bể tại các nước tư bản mà đảng và nhà nước luôn mồm tuyên truyền (bọn tư bản đang giết chết) làm nô lệ lao động. Một kế sách ưu việt (có một không hai) của đảng và nhà nước cộng sản sau hơn bốn ngàn năm lịch sử Việt. Thế hệ trẻ của Việt Nam ngày nay đã được đảng và nhà nước CSVN giải phóng tận xương tủy, tận giọt mồ hôi cuối cùng.

Biển Waikiki được gọi là Swimming Beach, mỗi ngày chưa kể các ngày cuối tuần có từ 5,7 trăm đến cả ngàn du khách tắm biển, kể ngời người nằm với bộ Bikini hấp dẫn, dưới nước cũng như trên bờ dày đặc người là người, nhưng Waikiki thua một bãi tắm ở Maui, Swimmer chỉ mặt y phục ông Adam bà Eva, thản nhiên kẻ nằm người đứng khoe mình hấp dẫn tắm nắng hàng giờ trên bờ cát trắng. Về đêm khi trời vừa tắt nắng Waikiki với ngàn ngàn khách bộ hành đua nhau đi bách bộ dọc theo Kalakaua Ave., ngoài những cửa hàng bán gifts và restaurant rực ánh đèn màu, dọc theo hè phố với những ban nhạc bỏ túi cung đàn du dương, vài ba bức tượng sống có thể đứng bất động hàng giờ cho du khách chụp hình kỷ niệm.

Hanauma Bay hình vòng cung, miệng của Hỏa Diệm Sơn đã ngủ yên cách đây hàng trăm năm, có lẽ nhờ chất phún thạch nằm lại mà nơi đây đã thu hút hàng trăm các chú cá Lia Thia đủ màu sắc tuyệt đẹp, gia đình chúng tôi đã bơi lội hàng giờ không chán để xem đủ các loại cá, đủ kiểu đủ màu sắc, dưới nước coi cá trên bờ chiêm ngưỡng mỹ nhân, khó có nơi nào sánh bằng, Parking của Hanauma Bay từ thứ Hai đến weekend ngày nào cũng Full từ 10 giờ sáng đến 3,4 giờ chiều, nhiều lần chúng tôi đến nhưng không vào được phải chạy vòng vòng chờ vài giờ sau mới được vào.

Đến Hawaii mà không ghé thăm Bảo tàng viện di tích trận Trân Châu Cảng của Hawaiian Railway Society là một thiếu sót lớn, Museum & Historic một di tích lịch sử thật hấp dẫn cho bất cứ những ai còn chút tinh thần tự chủ, bất khuất chống ngoại xâm đáng noi gương, dầu sao ta cũng hấp dẫn và vinh danh các quân nhân anh hùng đã nằm xuống vì lý tưởng Tự Do, Độc Lập và Nhân Quyền cho Hoa Kỳ và cho cả Thế Giới.

Viếng thăm Bishop Museum, nhờ kỹ thuật điện tử văn minh chúng ta chứng kiến một cách sống thật sự quanh hành của núi lửa cả hàng ngàn năm còn giữ lại, một thiên tai đáng sợ cho cuộc sống của con người. Bảo tàng viện Bishop Museum Planetarium cũng giúp ta hiểu được phần nào về sự hình thành của thổ dân Hawaiian, từ những dụng cụ làm phương tiện săn bắn, lưới cá, trồng trọt luôn cả những di tích văn hóa đáng kể phục. Núi lửa cũng để lại nhiều phún thạch làm tăng thêm chất phù sa cho nghề nông. Khóm Maui nổi tiếng thế giới ngọt thơm, Chuối, Đu đủ, Mía hương vị ngọt đậm đà khó có nơi nào sánh bằng.

Nanakuli Beach Park với bữa cơm tối ngon miệng, ca nhạc ngoài trời thật thần tiên lý thú khó quên, trong bộ trang phục kiểu thổ dân màu sắc rực rỡ lạ mắt, với các cô vũ công thân hình thon cao, vũ điệu nhẹ nhàng ảo lả cùng với những màn múa Bụng, múa Lửa thật hấp dẫn, đưa đến cho du khách nỗi quyến luyến trước giờ phút chia tay tạm biệt.

Trong thời gian có mặt trên Hawaii, tôi cũng hân hạnh được anh Hội Trưởng hội cao niên Hawaii Nguyễn Quang Ngọc, mời đến sinh hoạt với cộng đồng ở Hawaii. Còn nhớ hay đã quên ngày mất nước 30-tháng tư và ngày Đại Hội Công Cha Nghĩa Mẹ, cả hai lần tôi đều được quý anh chị trong Hội Cao Niên tiếp đón một cách rất niềm nở với vòng hoa chào mừng. Một tập quán rất trân quý của Hawaii, vừa thân tình vừa Romantic (choàng vòng hoa cho khách).

Bảy mươi lăm (75) ngày nơi xứ lạ, 75 ngày đầy tình người, 75 ngày thật quý hiếm không biết đến bao giờ mới tìm lại được, cảm ơn tất cả, cảm ơn những người bạn mà tôi rất hân hạnh được gặp mặt nơi xứ lạ Hawaii. Cảm ơn Anh Chi Hương Lan và các cháu con, dâu, rể của anh chị. Mong một ngày hội ngộ đẹp trời không xa.

Nguyễn Văn Ngọc

CỘNG ĐỒNG NGƯỜI VIỆT

MỪNG XUÂN KỶ SỬU

MONDAY, 9. FEBRUARY 2009, 02:49:29

Sáng tác: Bình Khánh. PHÓNG SỰ.

Sau 33 năm tỵ nạn, Tết Kỷ Sửu năm nay đánh dấu một năm lớn mạnh của cộng đồng người Việt tỵ nạn cộng sản tại Hoa Kỳ nói riêng và trên toàn thế giới tại những nước có người Việt nói chung.

Đông chưa tàn, Xuân đã đến lòng người như rạo rực nao nức đón mừng chúa xuân. Nào là chợ bánh mứt, chợ hoa, mọc khắp đó đây trong các thành phố chính như Westminster, Santa Ana, Fountain valley, Garden Grove của Thủ Đô Tỵ Nạn (Little Saigon). Cờ truyền thống của Việt Nam (Cờ vàng 3 sọc đỏ) rợp bóng tung bay trên các đại lộ chính như Bolsa, Magnolia và Brookhurst.

Đặc biệt trong 3 ngày (30, 31 tháng 1 và ngày 1 tháng 2, 2009), một hội chợ Xuân do Tổng Hội Sinh Viên Nam Cali tổ chức qui tụ trên chục ngàn đồng bào từ khắp nơi thật xa từ tiểu bang Arizona, thành phố San Jose, Los Angeles, San Diego, San Benadino về đoàn tụ chia vui.

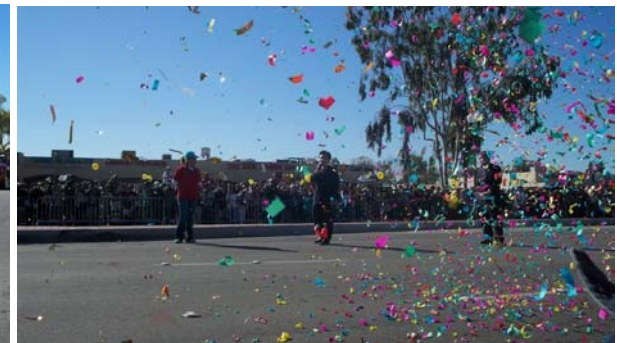
Ngày 30 tháng 1 năm 2009 một cuộc Diễn Hành vĩ đại và huy hoàng qui tụ 96 đoàn thể, đơn vị, hội đoàn và tôn giáo tham dự. Ngoài các đơn vị như Thủy Quân Lục Chiến Hoa Kỳ, Đại Hàn, Cựu Quân Nhân Quân Lực Việt Nam Cộng Hòa, Hội Ái Hữu Cựu Sinh Viên Liên Trường Võ Khoa Thủ Đức với bộ Quân Phục vải khaki vàng óng ánh gợi nhớ một thời Sinh Viên trai trẻ, những Sĩ Quan gan dạ kiêu hùng đại diện thể hệ trẻ phục vụ dưới ngọn cờ chính nghĩa Quốc Gia chống làn sóng đỏ xâm lăng bảo vệ Quê Hương và Tổ Quốc.

Ban nhạc của các trường trung học trong vùng với những trang phục đẹp mắt, nổi bật nhất đoàn thanh niên Bảo vệ Cờ Vàng với một rừng cờ tươi sáng ngạo nghễ tung bay trên đường phố Bolsa bằng những tràng pháo tay hoan hô nồng nhiệt của gần 20 ngàn Đồng Hương khắp nơi về tham dự.

Nổi bật hơn hết là hội Breast Cancer Việt Mỹ, những phụ nữ với những trang phục rất đẹp mắt. Những bộ trang phục dân gian cổ truyền của các sắc dân Ra-đê, Tày, Chàm, Thái, Nùng, hòa cùng vẽ đơn sơ của những chiếc áo bà ba, vẽ duyên dáng của những chiếc áo tứ thân, và những tà áo dài thướt tha với chiếc nón bài thơ rất linh động.

Cuộc Diễn Hành năm nay với sự hiện diện đông đủ quý vị dân cử Việt Mỹ, dân biểu Liên Bang người Mỹ gốc Việt như Ls Joseph Cao, dân biểu tiểu bang California: Ls Trần Thái Văn, giám sát viên quận Cam: Ms. Janet Nguyễn, ủy viên giáo dục: Ls Nguyễn Quốc Lân v.v... Ngoài ra còn có các vị dân cử người Hoa Kỳ như nữ dân biểu liên bang: Ms. Loretta Sanchez, nam Dân Biểu Ed Rocey. Quý vị dân cử này luôn luôn sát cánh với cộng đồng Việt Nam Tỵ Nạn cộng sản trên con đường đấu tranh giành lại Tự Do, Nhân Quyền và Dân Chủ cho 85 triệu đồng bào thân yêu của chúng ta trong nước.

Năm con trâu mở màn cho những trận thắng lớn của cộng đồng tỵ nạn cộng sản, không chỉ riêng cho người tỵ nạn Việt Nam ở Hoa Kỳ mà cho cả những người Việt tỵ nạn trên khắp thế giới.

TUỔI THIÊN THẦN

TUESDAY, 24. MARCH 2009, 05:25:00

Dĩ vãng là một cái gì vừa vô hình lẫn hữu hình, khó diễn tả và cũng thật khó quên. "Yêu sao cái tuổi thiên thần, Sớm hôm đèn sách chỉ ngàn ấy thôi". Đời là một chuỗi ngày dài vui đầy kỷ niệm, năm lần bảy lớp chồng chất lên đời người, nhất là đối với Dân Tộc Việt Nam, một đất nước trên bốn ngàn năm Văn Hiến, từng đuổi Mông dẹp Bắc, với một tinh thần bất khuất chống ngoại xâm.

Một thành phố nhỏ xinh xinh nằm sát cạnh Thái Bình Dương, thật hữu tình đầy nét lãng mạn, Qui Nhơn, thủ phủ của tỉnh Bình Định là một quê hương lịch sử từ nhiều năm trước. Bình Định đã hiến dâng cho Việt Nam một danh tướng lừng danh Nguyễn Huệ, lịch sử của dân tộc gọi là Quang Trung Đại Đế, đã là người Việt chúng ta làm sao không hãnh diện mỗi khi nhắc đến Đại Đế Quang Trung (Quang Trung đại phá quân Thanh ngày mừng năm tết năm Nhâm Ngọ) một tấm gương lịch sử có một không hai, dạy cho bọn bá quyền xâm lược (Tàu) phương bắc một bài học để đời.

Nha Trang, Qui Nhơn, Sa Quỳnh là 3 thành phố biển, ví như 3 cô gái xinh đẹp mỹ miều của Mẹ Việt Nam. Hình thể của Qui Nhơn tương tự như hình chữ Y dài, được trải dài từ đông sang tây.

Qui Nhơn, một cô gái mỹ miều xinh xinh được ôm ấp từ đôi bàn tay nhân ái của thiên nhiên, mặt bắc được bảo vệ và che chở của đầm Thị Nại, mặt nam tựa sát biển Đông.

Qui Nhơn ít khi bị cảnh "Trời hành cơn lụt mỗi năm" như các tỉnh bắc trung phần. Cư dân của Qui Nhơn ngày cũng như đêm, một năm 365 ngày. Bốn mùa Xuân, Hạ, Thu, Đông, lúc nào cũng được hít thở luồng không khí trong lành từ cơn gió Nồm nhẹ nhẹ đưa vào từ đại dương.

Ngoài 3 tháng ngắn ngủi của mùa đông, chín tháng còn lại xuân, hạ, thu, không phải chờ đến ngày cuối tuần, chiều nào bờ cát trắng Qui Nhơn cũng tấp nập những gia nhân "nam thanh nữ tú" cùng với những em bé hồn nhiên xinh xắn vô tư, trong tay với những con diều bay cao trong gió lộng.

Ngọn gió Nồm như những liều thuốc bổ kỳ diệu, thơm như hơi thở của người yêu, len lén xâm nhập vào tim phổi vào tâm hồn của mỗi người, cảm giác thơi thới, làm tan biến bao mệt nhọc hàng ngày.

Hình ảnh của những mái tóc thề và của những tà áo dài thướt tha phất phới bay trong cơn gió, ôm chặt đôi vòng ngực căng tròn lộ ra những đường cong tuyệt mỹ, ẩn hiện khoe sắc là những đề tài phong phú cho các văn, thi, nhạc sĩ sáng tác. Bài hát “Về miền trung, miền thủy dương bóng dừa ngàn thôn..” phải chăng tác giả cũng ngụ ý ca ngợi vẻ đẹp của bờ biển Qui Nhơn ?

Dọc bờ cát trắng ngoài những rừng dừa rợp bóng mát quanh năm oằn trái ngọt còn có cả rừng thông reo chạy dài từ làng dân chài khu 2 thẳng suốt đến gành Ráng (gần phần mộ thi sĩ Hàn Mặc Tử). Mùa hè với các chú Ve kêu, như rên khóc sầu ai oán, là một trong nhiều cảnh trí hữu tình như dành riêng cho các đôi trai tài gái sắc làm nơi hẹn hò tâm sự.

Về chiều với những bức tranh thiên nhiên tuyệt mỹ, màu sắc hài hòa xinh tươi đầy linh động. Biển nước, núi non, tàu thuyền luôn thay hình đổi dạng bằng những cánh buồm trắng toát, căng trong gió lộng từ từ cập bến. Trong khoang tàu chở đầy ắp tôm tươi cá béo, một hình ảnh sinh động đầy sức sống.

Con phố nhỏ quen thuộc từng viên sỏi hòn đá trải dài dọc con đường mang tên lịch sử Bạch Đằng nằm song song với con đường sắt chạy dài từ Ga xe lửa chính dẫn đến bến cảng Khu 1, con đường thứ hai chạy ra Cầu Đá. Một cây cầu được đắp bằng đá nằm uốn cong như một con rồng khổng lồ đang phờ phỡn mình dưới sóng nước giữa lòng đầm Thị Nại.

Bình, Thượng, và Tôi là 3 cậu học trò chí thân từ thời tằm bé, học cùng lớp chung cùng trường, sống cùng khu phố, ngoài các trò chơi như đánh đáo, bắn bi, đá banh, đá dế, trò chơi thi nhau đi bộ trên đường rầy xe lửa không thể thiếu. Trò chơi thể thao này không chỉ dành riêng cho bọn con trai, các bạn gái cũng hằng hái tham gia không ít. Lúc mới tập đi, mỗi người một bên nắm tay nhau, càng ngày nghệ thuật càng cao, mạnh ai nấy đi, người nào về tới đích trước người đó thắng.

Bình là một học sinh xuất sắc, có thể nói Bình là một học sinh thông minh một cách phi thường. Chúng tôi học trường La-San (Lasalle) chương trình Pháp, Bình không bao giờ học bài trước ở nhà, sáng vào lớp, Bình xin thầy cho trả bài thuộc lòng từ trò thứ tư trở đi, vậy mà Bình đọc lầu lầu bằng tiếng Pháp không vấp một chữ. Láng giềng của bọn này có 3 cô bạn học, mỗi cô mang tên một loài hoa. Mai mảnh khảnh người với mái tóc thề mun bóng mượt, Phượng cao trắng với mẫu người lý tưởng, Cúc nhỏ nhắn thon gọn với mái tóc ngang lưng mặt mày lúc nào cũng tươi sáng như đóa hoa vừa hé nụ chào bình minh. Cúc, Mai, Phượng là nữ sinh trường Soeur, hai ngôi trường cùng nằm trên đại lộ Gia Long, chỉ cách bên này bên kia một con đường nhỏ.

Sáu người, ba đôi bạn chúng tôi không cùng sách, chung cùng đèn, nhưng ngày hai lượt, sáu cô cậu thư sinh luôn luôn chung đường đến trường và cùng hướng trở về. Hai bên vệ đường từ nhà đến trường mọc đầy các cây nho rừng, trái nho tròn và nhỏ chỉ lớn bằng đầu đũa ăn cơm, lúc nho còn sống trái nho màu xanh, khi nho chín đổi thành màu tím hoa sim, hương vị ngon ngọt, bông nho nhỏ tí ti được tụ thành hình tròn lớn, khoảng bằng tiền các 25 Cent, chứa đựng nhiều mật ngọt. Bẻ thử một đài hoa hút vào miệng nước ngọt không thua bất cứ loại mật nào. Mật bông nho thu hút nhiều loài ong bướm, trong những ngày đẹp trời nắng ấm, các nàng bướm xinh đẹp thường thi nhau khoe sắc, chập chờn bay lượn đua nhau hút mật.

Bướm và màu sắc của bướm là một hấp lực, một nỗi đam mê của tuổi học trò. Bình, Thượng, và Tôi bị thâm nhiễm tính Ga-Lăng (galant) từ lúc nào không biết, bọn tôi đã bao lần xuất chiêu thi nhau bắt bướm tặng 3 cô bạn gái của mình.

Mấy quyển Lưu Bút Ngày Xanh của 3 cô từng ngày tiếp tục nổi cộm, hết hoa tới bướm ướp cánh xinh xinh. Chúng ta phải cảm ơn ông Trời, nhờ Ngài đã thương ban cho con người đức tính Ga-Lăng, một đức tính thật dễ thương cần phải có, nhờ đó tâm hồn con người được phong phú thêm hầu tô thắm nguồn hạnh phúc cho đời.

Ga-Lăng không chỉ dành riêng cho người, đức tính dễ mến này, Trời cũng thương ban cho cả loài động vật. Ngày còn ở quê nhà, ít lắm cũng đã một lần, chúng ta chứng kiến thấy các chú gà trống (gà cồ) oai vệ trong bộ lông cánh màu sắc rực rỡ, hai chiếc lông đuôi đẹp cao vút, trên đầu với chiếc mào đỏ tươi, cặp mỏ cong sắc bén. Bên cạnh một đàn gà mái hiền hòa yếu điệu dễ thương, đang hồn nhiên rong chơi trong khu vườn quanh nhà.

Chàng gà trống cả buổi hùng hục bơi xới lung tung tìm mồi, một chú dế hay một con trùn mập tròn bắt hạnh bị chú gà trống chộp được, chàng không ăn, tục tục mời gọi thúc dục tới tấp, một nàng gà mái nhanh chân được chú gà trống mời một bữa breakfast với chiếc Hamburger nóng hổi (chú Dế cơm béo tròn).

Nhiều khi suốt buổi không tìm được mồi, chàng nghĩ kế mỗ đại một chiếc lá cây hay một mảnh gỗ vụn gì đó, chàng cũng tục tục mời gọi tới tấp, tưởng thật các chị gà mái thi nhau ùn ùn chạy tới, biết bị dụ nhưng không nàng nào giận hờn, ngược lại các nàng còn thích thú cái đức tính Ga-Lăng của các đấng mày râu.

Một câu chuyện tiếu mà tôi còn nhớ từ thời tấm bé, câu chuyện nghe được từ các bậc đàn anh, đàn chú kể lại Trong một buổi trưa hè, một đàn gà gồm có gà mẹ gà con và gà trống, chú gà trống thường hay "de" tán tỉnh gà mái, gà mẹ luôn tránh né chỉ lo cho đàn gà con mà thôi, gà mẹ gọi gà con, tục tục.. tục tục, âm thanh này được biến thành mệ mệ.. Chú gà trống liền cất lên tiếng gáy (cuộc.. đời.. chỉ thế.. mà thôi), bầy gà con cũng đồng thanh phát lên (chíp chíp chíp chíp).

Trở lại câu chuyện của chúng tôi, có lần ba đưa chúng tôi cố gắng hết mình nhưng chỉ bắt được có hai chú bướm, tặng ai bỏ ai bây giờ ?! Tụi này đồng ý giải pháp (oản tù tì) Mai và Cúc were winners (đại thắng). Hai nàng vui như tết. Phượng thua, nàng khóc như mưa, ba thằng thay nhau vỗ về năn nỉ thế nào cũng không nín, từ đó bọn này tặng cho Phượng Nickname "Phượng mít ướt".

Khu phố nơi chúng tôi sống liền ngay phía sau nhà thờ Chính Tòa Qui-Nhơn, dọc theo đường Bạch Đằng hướng về Lò Vôi sát cạnh bờ đầm Thị Nại với những ngôi Chùa Tàu cổ kính. Trước mặt chùa là cây bàng cổ thụ quanh năm rợp bóng mát, gốc cây lớn vài người ôm. Ngày hai buổi, sáng tối tiếng chuông cầu kinh từ tháp giáo đường và các ngôi chùa ngân vang vọng về gọi lên lòng từ bi nhân hậu của Đấng Tối Cao, đem lại cho tâm hồn một cảm giác thư thái, êm dịu, và đời sống thanh bình của quê hương.

Ngoài các trò chơi hái hoa bắt bướm, bọn chúng tôi còn học được cách bắt con cua lột vào dịp tối trời (Trời không trăng, Cua mới lột) vào những lúc nước thủy triều cạn xuống (thường vào buổi chiều). Nếu muốn bắt Sò, Nghiêu thì phải chờ nước thủy triều đang lên (thường vào buổi sáng) 2 trò chơi này đòi hỏi chút thông minh nhanh trí.

Buổi sáng trong những ngày cuối tuần, năm sáu mạng, con trai với chiếc quần đùi lưng trần rám nắng, con gái quần xắn cao khỏi đầu gối, tất cả sẵn sàng trong tư thế xuất quân. Nước thủy triều trong như kiếng pha lê, mát như nước đá, từ từ bò tràn

lên mặt cát, đội hình hàng ngang. Các bạn gái nhẹ bước đi bên trong làn nước cạn, con trai được rửa đi bên ngoài, 12 con mắt sáng hơn những chiếc đèn pha của Las-Vegas về đêm, đảo qua liếc lại phía trước cách chỗ đứng chừng vài bước. Các chú sò từ lâu ẩn mình núp kín dưới cát đang rạo rức chờ nước thủy triều tràn lên, các chú sò khoái chí vô tình bùng thổi lên hai vòi bong bóng (Water Balloon). Nhìn vòi tắm lớn đoán được chú sò lớn, vòi tắm nhỏ là chú sò nhỏ.

Sau khi phát hiện, thợ săn chỉ việc cho tay xuống nơi sủi tăm moi lên chú sò trắng phiêu lảng còn với cảm tưởng như vừa bắt được hạt ngọc trai. Cuộc săn sò chỉ diễn ra và kéo dài trong vòng từ 20 đến 30 phút vì nước thủy triều lên rất nhanh.

Buổi chiều đám con trai cũng y phục như buổi sáng, riêng các cô với trang phục mới trông mát mắt hơn. Canh chờ nước thủy triều xuống vừa dừng lại, cũng với đội hình và chiến thuật cũ, bọn tôi nhẹ chân lần bước dọc theo ven bờ đầm Thị Nại. Khi phát hiện một chùm rong biển phủ che bên trên một vùng đất lỏm, lớn bằng dấu chân trâu, hay lớn bằng miệng một cái tổ, đoán được bên dưới thế nào cũng có một chú cua lột. Thường thì không lớn lắm chỉ bằng cỡ ba ngón tay, có con đã lột xong thân của vẫn còn mềm mềm, nhưng chưa bò đi lại được.

Đôi khi may mắn bọn chúng tôi có thể bắt được vài chú cua đang lột vỏ dở dang. Mai cua mới hé mở lột ta gọi là cua nu. Trong thời gian này cua rất hiền lành, không thể vận động để cắn kẹp. Sau khi cua bị bắt và được đặt nằm trong một cái giỏ đan bằng tre, bên trong được lót một ít rong biển êm như nệm, chúng tôi đắp lên thân của một lớp rong mỏng để giữ cho cua khỏi chết.

Một cuộc Picnic ngoài trời với các món ăn sò nướng, cua lột lẫn bột chiên bơ chấm muối tiêu chanh, chúng tôi có cảm giác như “sống trên đời không ăn miếng dồi chó, chết xuống âm phủ biết có hay không” (từ ngữ của dân nhậu miền bắc).

Nhất quỷ nhì ma thứ ba học trò, ba thằng được rửa chúng tôi cũng không thoát khỏi cái tội tày trời đó. Mùa phượng vĩ cùng lúc mùa me. Vườn me của Tòa Giám Mục Qui Nhơn rất ngon ngọt và sai trái. Sau giờ tan học, đổi chiến thuật thay vì hái hoa bắt bướm, bye bye 3 cô bạn, chúng tôi chuyển hướng đi hái trộm me. Cuộc xuất quân đầy mạo hiểm luôn được các cô bạn khuyến khích, dặn dò, cầu chúc, chẳng khác gì các em gái hậu phương tiễn các anh chiến sĩ ra tiền tuyến, đưa cao nón, vẫy tay chào, nhìn theo lưu luyến.

Luật thiên định, trò chơi nào cũng có lúc khi thắng khi thua, lần thua là những lần bị các Linh Mục của Tòa Giám Mục bắt tại trận. Trong khi một đứa đứng gác canh chừng, hai đứa đang ngồi gọn trên cây me, bất chợt nghe giọng nói lơ lớ của một linh mục người Pháp (hay Tây Ban Nha):

- Con đừng sợ từ từ leo xuống kéo té.

Lần thứ nhất thì được Cha Sở tha thứ, lần thứ hai thì bị Cha Sở cảnh cáo, lần thứ ba bị Cha Sở phạt quì úp mặt vào gốc me, 100% chiến lợi phẩm bị tịch thu. Nhưng những lần chiến thắng trở về, cả bọn vui không thể tả, nhất là mấy cô bạn cười vui nhẩy múa như bắt được vàng. Me đĩa (me non) mà quệt với mắm ruốt được chế biến tại Qui Nhơn hết chỗ chê, thưởng thức một lần nhớ mãi không quên.

Trường Soeur và Trường La-San là hai trường kết nghĩa anh em. Quý thầy Dòng và quý Soeur thường phối hợp tổ chức những cuộc camping, picnic cho học sinh hai trường vui chơi. Những thắng cảnh như Gánh Ráng, Cầu Đá, biển Qui Nhơn, hoặc Suối Tiên thường được chọn tổ chức. Học sinh hai trường cũng được quý Thầy Dòng và Soeur cho vào thăm Dinh Vua Bảo Đại và Cổ Thành Bình Định. Học sinh

hai trường cũng thường được chọn cho đi đón chào Vua Bảo Đại. Thế nhưng chưa bao giờ chúng tôi được nhìn thấy mặt vua. Mỗi lần vua đi ngang qua học sinh phải cúi đầu không được ngược nhìn dung nhan của vua, thời ấy thật là phong kiến !

Vào những ngày lễ tết, trường La-San thường thuê mướn đoàn xiếc vào biểu diễn cho học sinh xem. Một số nữ sinh xuất sắc của trường Soeur thường được mời đến tham dự, lần nào cũng có các bạn Cúc, Mai, và Phượng. Các trò xiếc thật rùng rợn, như mổ bụng lôi ra một chùm ruột máu me lai láng, cắt đầu người để lên đĩa nhưng vẫn hát sáu câu vọng cổ nghe thật mùi, tánh hiếu kỳ của tuổi trẻ thích xem những chuyện động trời như thế, nhưng mỗi tối về suốt cả tháng sợ không ngủ được.

Mai, Phượng, Cúc được sinh ra trong những gia đình đạo đức, hấp thụ một nền giáo dục mực thước, khuôn phép, và trí thức. Ngoài vẻ đẹp trời cho cô nào cũng Công, Dung, Ngôn, Hạnh thật vẹn toàn. Sáu chúng tôi chơi thân với nhau từ tấm bé, lớn lên tới trung học, quý mến nhau như anh em ruột thịt, nói năng nghịch ngợm vui đùa đủ thứ, nhưng lúc nào cũng quý mến tôn trọng nhau, xem nhau như anh em, chưa một lần vượt qua giới tuyến tình bạn, tình anh em. Nói đúng hơn học sinh thời đó sự phát triển về tính dục nam nữ khác xa thời nay. Lễ giáo gia đình nghiêm khắc hơn, cái trong trắng của người con gái được gìn giữ, xã hội đánh giá cao.

Riêng bản thân người viết, năm lên trung học được Ba Mẹ cho vào nội trú. Vì thế, câu chuyện “sáu ta cùng lối chung cùng đường” không còn nữa. Nhưng Bình, Thượng, và tôi vẫn gặp nhau thường xuyên trong giờ học, rồi từ đó Bình, Thượng đương nhiên trở thành mối giây liên lạc giữa tôi và các bạn ngoại trú. Những tin tức chúng tôi thường trao đổi cho nhau như: tháng rồi Bình, Tôi, Thượng, Mai, Cúc, Phượng mỗi bạn ai được mấy Coupon màu xanh (điểm A) bao nhiêu màu vàng (điểm B) màu đỏ (điểm C) tất cả chúng tôi thường được A nhiều hơn B nhất quyết không bao giờ ai chịu đứng thứ hạng C.

Ba tháng Hè, là thời điểm các nội trú sinh được về với gia đình. Các văn thi sĩ của Việt Nam đã mỹ hóa từ mùa hè là “Mùa Phượng Vĩ” Phượng vĩ đẹp, Phượng vĩ yêu kiều diễm lệ, nhưng Phượng vĩ lại là mùa chia tay xa cách.

Nỗi vui buồn khó tả trước những giây phút chia tay Thầy, Bạn. Từng nụ cười ánh mắt các bạn cùng lớp, cùng trường đã ghi lại cho ta nhiều kỷ niệm khó quên. Suốt ba tháng mùa hạ, ngoài giờ học hè, những buổi sinh hoạt ở nhà thờ, bọn chúng tôi đều được Ba Mẹ cho phép đi chơi chung, đi dạo phố, ăn Cà-rem, đi mua me, bắt dế, bắt con Quít, tắm biển, bắt cua, mò ốc v.v & v.v.

Trong những lần đi tắm biển, đôi khi vắng một đứa trong chúng tôi, hoặc vắng Bình, Mai, Phượng, Cúc, hoặc tôi. Trên bờ cát trắng, chúng tôi nằm chụm 4, chụm 5 cái đầu lại, thi nhau xây lâu trên cát, mỗi đứa tự nắm lấy một nắm cát ướt, tay đưa cao cách mặt đất chừng một hai tấc (khoảng một Feet), thả những giọt cát từ từ rơi xuống tạo thành tháp “Lầu”, ai xây cao nhất và xong trước bạn ấy thắng, trò chơi rất đơn sơ nhưng lúc nào cũng đòi hỏi sự cố gắng tối đa của từng thí sinh, nhiều khi nằm mọm đang say sưa tận lực cố đạt chiến thắng, bất thần một cơn sóng oan nghiệt từ biển khơi bất thần ập đến, bao công sức bỗng chốc biến thành “Dã tràng se cát biển đông, Nhọc lòng mà chẳng nên công cán gì”.

Mộng “xây nhà trên cát” không thành, trời nắng như thiêu đốt, anh em chúng tôi đổi món, nắm tay nhau nhào xuống biển tập bơi. Cô nào cũng thon thon, mảnh mảnh, nhưng khi nhảy xuống nước lại nặng hơn đá, hết tập bơi ếch, bơi ngửa, bơi sải, môn nào cũng phải có người giữ đỡ tay, thả tay ra thì chìm ngìm, la ời ời. Khi cảm

thấy đói bụng cả bọn kéo nhau vào các quán ăn ngay trên bờ biển. Qui Nhơn vào mùa hè rất đông du khách từ các tỉnh bạn, Phú Yên, Quảng Nam, Quảng Ngãi và luôn cả các tỉnh vùng cao nguyên tụt về.

Tuổi thiếu niên tôi rất mê môn chèo ghe và bơi lội. Một ngày nọ, trong một buổi sáng bình minh đẹp trời, nước thủy triều vừa lên, lén các bạn, một mình tôi tập chèo ghe. Đang khập khểnh chèo, mái được mái mất, bất thần 3 cô bạn xuất hiện, liệng khăn tắm trên bờ, 3 cô hồn nhiên trong y phục bà “EVA” nhào tới như đã phân công trước, một cô phía sau ghe, hai cô còn lại hai bên, lôi giữ ghe lại không cho tôi tập chèo. Người đời có câu “17 bẻ gãy sừng trâu” các bạn tôi mới 13, 14 mà cũng mạnh không kém. Quả nhiên, “ba đánh một không chột cũng què” tôi chỉ còn xuống nước năn nỉ, nhưng đâu có được tha. Hôm nay ngồi buồn nơi đất nước tỵ nạn, ghi lại câu chuyện này để nói lên cái hồn nhiên của con gái Việt Nam thuở ấy.

Đất bằng dậy sóng. Nhật cướp chánh quyền Pháp ở Đông Dương năm 1945. Rồi Việt Minh (Cộng Sản đội lốt) nổi lên cướp chánh quyền lại từ tay người Nhật.

Từ một thành phố quê hương thanh bình yên vui, đẹp như một bài thơ, bỗng chốc biến thành hoang địa, một thành phố chết. Việt Minh dùng chiến thuật “Tiêu Thố Kháng Chiến” tức là đốt sạch, phá sạch, thủ tiêu sạch. Trường học, chùa chiền, nhà thờ, bệnh viện, nhà hàng luôn cả những dinh ốc công cộng đều bị Việt Minh san bằng.

Chiến thuật này cũng đã được cộng sản Việt Nam truyền dạy cho cộng sản đàn em Pon-Pot thực hiện ngay trên đất chùa tháp sau năm 1975. Khmer Đỏ không hề gớm tay họ đã giết chết gần 3 triệu người dân Campuchia chỉ trong gần 2 năm khi quân Khmer Đỏ cai trị xứ Chùa Tháp.

Riêng tại nước ta ngay sau khi cộng sản Việt Nam chiếm được miền bắc năm 1954, qua chiến dịch đầu tổ cải cách ruộng đất. Việt Cộng cũng không nương tay giết hại gần hai trăm ngàn đồng bào mình, chúng kết tội là thành phần Phú, Nông, Địa Chủ, Trí thức, tay sai cho giặc.

Trong mặt trận họ gọi là tổng tấn công Tết Mậu Thân năm 1968, chỉ trong vòng 2 tuần lễ khi bộ đội cộng sản chiếm thành phố Huế, họ cũng đã giết và chôn sống gần hai ngàn đồng bào mình tại Huế, toàn là trẻ em, người già, nam nữ sinh viên, học sinh trong tay không một tấc sắt.

Chưa hết, năm 1969 giữa ban ngày ngay trong giờ học của các em học sinh. Chúng (VC) dùng súng cối pháo kích vào trường tiểu học Cai Lậy, tỉnh Định Tường (Mỹ Tho) giết chết và gây thương tích cho hàng trăm các em học sinh. Câu chuyện “cọp mẹ ăn thịt cọp con” khó tin nhưng có thật.

Năm 1945 tại Qui Nhơn sau khi Việt Minh chiếm được thành phố, họ đào nát đường, dựng chướng ngại vật, đập phá tất cả các tiện nghi công ốc như Bệnh Viện, Chợ, Trường học, luôn cả những nơi tôn nghiêm thờ phượng, Nhà thờ, Đình Chùa. Qui Nhơn có cây cầu, cửa ngõ duy nhất (Cầu Đồi) cũng bị “Đỉnh Cao Trí Tuệ” giải phóng giạt sập 100% mãi đến năm 1955, sau khi Việt Nam Cộng Hòa tiếp thu, Cầu Đồi mới được sửa lại.

Trong những ngày cuối cùng vội vã ngán ngủ, trong thành phố, người người đều rớt nước mắt khi phải chứng kiến một Qui Nhơn đổ nát, hoang tàn. Hai ngôi trường La-San và trường Soeur thân yêu đều bị Việt Minh đập thủng tất cả các chân tường, chỉ để trơ lại các chân cột, hình ảnh thân thương, dịu hiền, nhân hậu (Thầy Dòng, Soeur) đã bị chúng (VM) trục xuất đuổi ra khỏi thành phố.

Nhà dân dọc hai bên khu phố Gia Long, một khu thị tứ sầm uất và đẹp nhất, có thể nói Qui Nhơn là một thành phố hoàn mỹ trên mọi phương diện từ văn hóa (có trường trung học, có Học Chứng Viện, trường Sư Phạm) đến kinh tế, ngành ngư nghiệp, mỏ yến Phước Hải. Có hải cảng tiếp nhận tàu bè ngoại quốc, một thành phố đẹp và trù phú nhất miền trung thời bấy giờ, nhưng sau năm 45 Qui Nhơn lại là nạn nhân thâm thảm nhất qua ngu sách (Tiêu Thỗ Kháng Chiến) của cái gọi là Mặt Trận Việt Minh.

Tường nhà dân bị đập thủng xuyên từ nhà này qua nhà khác, cán bộ Việt Minh tự do đột nhập bất cứ lúc nào họ thích, tề nạn hiếp dâm, cướp bóc, xảy ra như cơm bữa, ập lên đầu đè lên cổ người dân hiền lương vô tội. Cuộc sống của người dân trong suốt (Một Trăm Năm) dưới ách thống trị của thực dân Pháp dân tộc Việt Nam cũng không bao giờ bị đối xử một cách tồi tệ như mặt trận Việt Minh (tức cộng sản trá hình) đối với đồng bào mình.

Ngoài đường tại các ngã ba ngã tư, hết hũ gạo nuôi quân đến hũ vàng kháng chiến, mọc lên như nấm, cán bộ Việt Minh không nương tay tha hồ vơ vét vô tội vạ, vàng, tiền, gạo, và của cải từng người dân vô tội.

Hoang mang trước sự đời, bơ vơ như những em bé bị lạc mẹ mất niềm tin, tình cờ giữa sân nhà Phượng tôi lượm thấy quyển Lưu Bút Ngày Xanh của Phượng, một vài trang giấy bị gió vô tình mở tung, vài ba cánh bướm, năm bảy cánh hoa mà Phượng đã dày công nâng niu ướp giữ từ thuở nào, bị bức xé tung bay tơi tả. Tôi vô cùng bùi ngùi thương xót lượm đọc vội vài trang, nét chữ đẹp xinh xinh quen thuộc. Phượng cẩn trọng ghi lại từng chi tiết, từng ngày, địa điểm tên người gửi tặng cùng vài cảm nghĩ thân thương lãng mạn ngắn gọn.

*Đẹp sao cái tuổi học trò
Sớm trưa đèn sách trời cho con người
Áo trắng với nụ cười tươi
Hồn nhiên trong sáng tan trường bướm bay.*

Sau Hiệp Định Geneve 1954 Việt Nam Cộng Hòa tiếp thu Qui Nhơn, mấy năm sau với cấp bậc Thiếu úy tò te, tôi vui sướng hãnh diện trở về thăm quê cũ, có người mỹ từ hóa gọi là “Vinh qui bái tổ, hay áo gấm về làng”. Riêng tôi, ngày về thăm quê với trái tim tràn ngập niềm vui khó tả. Một hãnh diện lớn khi nhìn thấy quê hương mình được tái sinh sau bao năm tháng bị chìm đắm trong bóng đêm, bị đọa đầy bởi bàn tay sắt máu giả man nhất lịch sử nhân loại.

Thời gian vật đổi sao dời, Cúc theo chồng đến một đơn vị xa, Mai và Phượng đã trở thành hai nhà mô phạm (Nữ Giáo Sư). Cuộc hội ngộ mừng mừng tủi tủi, cùng nhau ôn lại thời dĩ vãng đầy kỷ niệm khó quên, bạn bè lần lượt kể cho nhau nghe, hết chuyện học hành thi cử, nhất là những năm tháng bị Việt Minh đuổi ra khỏi thành phố, đến chuyện đời quân ngũ, cười thương đầy nước mắt.

Sau bữa cơm hội ngộ do mỹ ý của hai “nữ giáo sư”, chúng tôi cùng nhau nhắc lại chuyện mò cua bắt ốc, chèo ghe, tôi vui miệng đề nghị, hôm nào đẹp trời bọn mình đi tắm biển. Mai, Phượng diện lại bộ y phục bà Eva chắc hấp dẫn lắm đấy! Thêm một trận cười nôn cả ruột, hai người bạn thân thương của ngày nào, mặt hai người đỏ gay, vài phút trôi qua, hai nàng vắn hỏi tôi với chút ngụ ý trách yêu, con thỏ ngày trước của anh đâu, bây giờ anh là sĩ quan của QL/VNCH còn tụi em cô giáo đó nhé! Quý hóa thay, với những lời hiền từ chân thật của hai bạn, nhân cơ hội này mình có dịp kể cho hai bạn nghe một câu chuyện ngắn về đời lính.

Sau lễ tuyên thệ miễn khóa, tất cả tân sĩ quan, chúng tôi đồng thanh chấp thuận tự ghi thêm vào (Bảy Điều Giáo Lệnh) của QL/VNCH điều thứ tám. Giáo lệnh thứ tám là quân nhân của QL/VNCH không được bộc lộ trong người, vì vậy các con thỏ của thời thơ ấu sinh đã được mang ra nấu rượu chát nhậu một chén lết bánh, trước ngày lên đường trình diện nhận nhiệm vụ.

Hoa nở rồi tàn, hợp tan tan hợp là định luật của trời, cuộc vui nào rồi cũng kết thúc. Sau ba mươi năm chinh chiến điêu linh, cốt nhục tương tàn, được che đậy dưới ngụy từ đối trá “giải phóng” xuất phát từ tham vọng do sự chỉ đạo từng bước của ngoại bang (Cộng Sản Quốc Tế), kết quả riêng miền bắc đảng cộng sản đã nướng một cách oan uổng hơn ba triệu thanh niên nam nữ. Miền nam trong tư thế tự vệ (Giặc đến nhà đàn bà cũng phải đánh) chúng ta cũng phải cống hiến gần nửa triệu nam thanh nữ tú cho sự tồn vong của dân tộc. Phận tôi, nhờ trời thương còn sống sót sau nhiều lần chết hụt!

Sau 11 năm bị lưu đày khắp đó đây trên đất bắc, tại những nơi được mệnh danh Siberia bắc việt, những nơi (khí ho cò gáy, không dấu chân người). Hôm nay những giây phút còn lại trên đất nước tỵ nạn ngồi kiểng lại bạn bè. Bạn tôi, Bình chọn con đường cao quý hiến dâng cho đời, đi tu làm Linh Mục. Trước năm 1975 Cha Bình được Giáo Hội Công Giáo Việt Nam gởi qua Pháp du học, sau khi tốt nghiệp Thạc Sĩ Thần Học, Ngài được Giáo Hội Pháp mời ở lại dạy cho một Đại Chủng Viện tại Paris. Cúc và chồng đã anh dũng, hiên ngang trở về lòng đất mẹ trong một trận thư hùng một mất một còn với cộng quân, địch đồng gấp năm gấp sáu lần tại một tiền đồn biên giới vùng cao nguyên.

*Em Pleiku... má đỏ môi hồng
Thành phố buổi chiều. Quanh năm mùa đông
Xin cảm ơn, thành phố có em
Xin cảm ơn, một mái tóc mềm
Nơi xa lắc, trên đồn biên giới
Còn một chút gì, để nhớ để thương
Còn một chút gì, để nhớ để quên.*

Mai chết điếng người khi hay tin Hùng chồng nàng chết trong trại tù cải tạo ngoài bắc, trong chuyến đi sau cùng thăm mộ chồng, Mai cắt trọc mái tóc xanh đắp mộ chồng trong một chiều cuối đông. Trên đường đi lao động về tỉnh cờ Tôi nhìn thấy Mai, nhưng không được phép gặp. Tôi ghen ngào không cầm được nước mắt khi chứng kiến thân hình tiều tụy của Mai. Thầm gọi tên Mai, Mai ơi! bạn thân của Mai ngày nào nơi thành phố nhỏ Qui Nhơn đây, Mai nào nghe được tiếng gọi trong tim của người tù cải tạo bị ngăn cách bởi họng súng AK! Mai trở về, sau một thời gian không lâu nàng âm thầm dẫn hai con đi tìm sinh lộ mới, không may cho người phụ nữ tóc vẫn còn xanh, tàu vượt biên của nàng gặp bão, cả tàu chìm chết trên biển đông.

*Mai vàng, Cúc thắm chào xuân
Người về bến ấy nhưng lòng nào quên.*

Lê Mỹ Phượng, hy vọng chị vẫn được bình yên và trôi giạt nơi phương trời xa lạ nào đó, nếu chị đọc thấy vài dòng tâm sự này, xin chị hãy cùng tôi, chúng ta hãy cùng nhau góp dâng lời cầu nguyện, cầu cho quê hương mình mau được thật sự thanh bình, cầu cho Mai, cho Cúc cho tất cả người Việt chúng ta, cho những ai đã nằm xuống vì lý tưởng tự do, vì đức tin, cho công lý và cho tương lai của Dân Tộc Việt Nam mình.